

Com dos desmayis qui s'abraonen,
unintse aquí Dol y Tristor,
sopluig y estatge sols me donen,
y ab llur brancam el cor m'afonen
a dins la font de l'Amargor,

La font plorosa de mes dies
s'en va corrent cap a la mar,
qu'ab estropeig y correnties
mes obres ¡ay!, algues musties,
a la ribera ha de llançar.

Alta tristor, fonda impotencia
par que'm detur l'alé vital..
la Mort m'esguarda ab inclemencia
perque no pot de ma innocencia
cullir la flor angelical.

En aquest mon ja res m'avança,
y aterradora veig la Mort..
ja sols me resta l'esperança,
del raig de llum que Deu me llança,
qu'en naufragar me tregui a port.

JOAN AGUILO, PRE.

Pàgines festives

COSES DE LA RAMBLA

La escena a mitj demati,

Dos subjectes van caminant Rambla amunt. L'un vesteix americana y cobreix el cap ab gorra de les nomenades de ciclista, l'altre també porta americana, lo que no du es camisa, fent de tal una samarreta negra ab ratlles grogues, y una catxutxa d'aquelles que resulten híbrides de gorra y boyna; un d'ells porta una ampolla buyda a dintre de la que hi ha un tap de suro, y el seu company va ab un gran penjoll de fils-ferros a la mà, que un a primera vista creu que's tracta d'unes quantes dotzenes de graelles desmuntades.

Al arribar a la Rambla de les Flors, el que du'ls misteriosos fils-ferros deixa aquets a terra, y l'altre, treyentse déu centims de la butxaca, comença a picar a l'ampolla ab la moneda, ab l'intent de cridar l'atenció, dient avans al seu company:

— *Oju* ab el *gura*, Tano.—

Prompte comencen a aturarse devant del *pica ampolles*, l'aprenenta de modista que va ab la panera a portar un vestit, el desvogat emblanquinador ab son inseparable company el camàlich, la criada a qui la seva mestressa ha enviat per un recado urgent, el xicot de la litografia ab la pedra al coll, el taverner carregat també ab el caixó de les ampolles, que li serveix d'arma ofensiva pera obrirse pas entremij dels badochs, clavàntelshi tantos a discreció.

Quan el de l'ampolla li sembla que ja té prou número d'abmiradors, comença a engegar el següent discurs:

—Ara, senyors, veurán un jóch molt divertit, que poden vostés ferlo al café, en una reunió d'amichs, entre familia després de sopar, ect. ¿Veuen aquesta moneda de déu céntims? Vostés creuen que no entra pel coll d'aquesta ampolla, ¿veritat? Donchs ara veurán cóm jo la faré sortir després pel fons sense trencar el vidre, y en acabat desapareixerá la moneda y, lo qu'es molt més extraordinari!, l'ampolla y tot.—

La concorrencia comença per obrir uns ulls com boles de billar.

El taverner ja no's recorda dels clients qu'esperen el vi, el xicot de la litografia no pensa que hi ha qui necessita la pedra, a la criada li ha fugit de la memoria'l recado, la noya de la modista comença a empatollarse una mentida pera justificar la tardança devant d'aquesta, y ni l'emblanquinador ni al camàlich els passa pel cap que hi pot haver qui els busca als seus llochs de costúm.

L'*orador*, aixecant els braços ben enlayre perque pugui veure tothóm un jóch tan meravellós, continúa:

—Ara començarém el jóch, senyors; vagin venint! A la una! (*Espectació.*) A les dues!! (*Mes espectació.*) A les...!!! Macatxo! ara me n'adono, senyors: aquí dintre de l'ampolla hi ha un tap de suro y el jóch no sortirà ¿Que s'ha de fer en un cas semblant? (*Agafa'l manyoch de fils-ferros.*) Donchs per treure un tap d'una ampolla no hi ha altre medi que usar un d'aquets aparatos, que han tingut grans éxits en totes les capitals europees d'*Europa* y acaben d'obteni medalla d'or en la exposició de... de... de Berlín, *capital de la República Inglesa*. Aquest curiós aparato, qu'en qualsevol botiga del carrer de *Farnandu* els hi farien pagar a cinch pessetes, aquí's ven a quinze céntims. ¿Veuen? S'introdueix a l'am-